

OKRESNÍ SOUD
V TÁBOŘE (5)
Číslo: 12 (1), 2007
Jed:
.....
.....
.....

3048/d006
15.Ce-680/2006-72

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:
výrok dne 19. 1. 2007
výrok dne
a je vykonatelné dnem



V Táboře

dne 4. 5. 2007

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Roberta Ožvalda a soudkyně JUDr. Ivany Kosové a JUDr. Libuše Vorlíčkové v právní věci žalobkyně J. M. nar. bytem zast. JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem AK Brno, Lidická 57, za účasti se sídlem IČ o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví, ze dne č.j. o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 31.8.2006 č.j. 3 C 78/2006-38

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se m ě n í takto:

jako držitel honitby je povinno zaplatit žalobkyni jako vlastníku přičleněných honebních pozemků náhradu v částce 120,50 Kč ročně, vždy do 31.3. v roce zpětně.

Tím se nahrazuje rozhodnutí Městského úřadu v Táboře, odboru životního prostředí, z č.j. ve výroku o povinnosti držitele honitby zaplatit náhradu vlastníkovi přičleněných honebních pozemků a rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví, z č.j.

██████████ v části o potvrzení rozhodnutí MěÚ v Táboře v uvedeném výroku.

Žaloba na uložení povinnosti ██████████ jako držiteli honitby zaplatit žalobkyni jako vlastníku přiřčených honebních pozemků náhradu v částce 159,90 Kč ročně se zamítá.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

Citovaným rozhodnutím soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně podle části V. o.s.ř. domáhala vydání rozsudku, který by ██████████ jako držiteli honitby uložil povinnost zaplatit žalobkyni jako vlastníkovu přiřčených honebních pozemků náhradu v celkové výši 280,40 Kč ročně a tím by nahradil rozhodnutí Krajského úřadu z ██████████ který jí přiznal částku 70,10 Kč ročně. Rozsudek podrobně uvádí skutková tvrzení a právní argumentaci žalobkyně i obsah vyjádření účastníka k žalobě. Okresní soud pokládá žalobu za včas podanou dle § 247 odst. 1 o.s.ř., ovšem věcně nedůvodnou. Jak zjistil z uvedeného rozhodnutí, krajský úřad vyšel z toho, že částka, kterou lze získat z pronájmu honitby, činí 5,- Kč za 1 ha ročně a proto přiznal žalobkyni takovou náhradu. Ve správním řízení byl zpracován ██████████ znalecký posudek, který určil předpokládaný zisk z výkonu mysliveckého práva částkou 9.083,- Kč, ovšem odečetl část zisku potřebnou pro tvorbu rezervního fondu a pro bezproblémové zajištění provozu honitby, takže konečný předpokládaný výnos stanovil na 3.028,- Kč, což představuje 2,90 Kč za 1 ha ročně. Rozsudek soudu I. stupně poté cituje § 30 odst. 1, 2 zák.č. 449/2001 Sb. o myslivosti. Dovozuje, že náhrada podle § 30 odst. 2 tohoto zákona za využívání přiřčených pozemků do honitby za účelem výkonu práva myslivosti představuje obdobnou situaci jako při nájmu pozemků dle § 663 a násl. o.z. Z formulace tohoto ustanovení neplyne, že výše náhrady za 1 ha přiřčeného pozemku se rovná výnosu z výkonu práva myslivosti za 1 ha, ani to, že kritéria uvedená v tomto ustanovení jsou jediná. Dospěl-li k závěru, že náhrada za přiřčené pozemky má povahu nájemného, tedy občanskoprávní charakter, potom shodná formulace kritérií pro rozhodování je obsažena v § 142 odst. 1 o.z., u kterého soudní praxe dovodila, že lze použít i v ustanovení neuvedená kritéria. Proto také kritéria uvedená v § 30 odst. 2 cit.zák. mají být pouze určitým vodítkem pro orgán státní správy myslivosti při stanovení výše náhrady. Lze souhlasit se žalobkyní, že právní termín obsažený v různých právních předpisech by měl být vykládán shodně a proto lze pojem „výnos“ z výkonu práva myslivosti vykládat shodně jako pojem výnos uvedený v § 673 a 674 o.z., jimž se rozumí výtěžek nebo-li příjem. Zároveň však dle okresního soudu nelze odhlédnout od nákladů spojených s výkonem práva myslivosti, mezi které patří i úhrada vyplácená vlastníkův uvedených pozemků za jejich přiřčení k honitbě. Náhradu za přiřčené pozemky je povinno platit honební společenstvo. V daném případě však bylo zjištěno, že honitbu ██████████ má pronajato ██████████. Jedná se přitom o 2 samostatné právní subjekty, které nelze zaměňovat. To znamená, že ██████████ na honebních pozemcích žádnou faktickou činnost nevyvíjí, tedy

nevykonává ani právo myslivosti. Byť tedy § 30 odst. 2 zákona o myslivosti hovoří o předpokládaném výnosu z výkonu práva myslivosti, nikoliv o faktickém výnosu, nelze dle názoru soudu I. stupně při neprovádění faktického výkonu práva myslivosti ze strany honebního společenstva vycházet při stanovení náhrady ani z předpokládaného výnosu výkonu tohoto práva. Proto je nutno pro stanovení výše náhrady použít jiná, v zákoně výslovně neuvedená kritéria. Tím je celková ekonomická situace povinné osoby, jejíž příjmem je nájemné, které mu platí za pronájem celé honitby myslivecké sdružení, tedy 5,- Kč/ha/rok. Výdaje honebního společenstva tvoří částky placené vlastníkům pozemků, které činí 4,- Kč/ha/rok, u pozemků ve vlastnictví Lesů ČR s.p. a Pozemkového fondu ČR 10,- Kč/ha/rok (+ DPH). Vzhledem k tomu je odpovídající náhradou za přičleněné pozemky žalobkyně částka rovnající se nájemnému, které honební společenstvo obdrží od nájemce mysliveckého sdružení, tedy 5,- Kč/ha/rok. Na tom nic nemění žalobkyní namítaná osobní provázanost honebního společenstva a mysliveckého sdružení. Pokud bylo žalobkyní poukazováno na výši náhrad, které jsou poskytovány jinými subjekty (zejména Lesy ČR s.p. a Pozemkovým fondem ČR), výše náhrady je odvislá od síly postavení jednotlivých smluvních stran. Ze znaleckého posudku Ing. Netoličky pak plyne, že Lesy ČR s.p. postupují ve všech případech přičleňování svých pozemků do honiteb stejně, tedy uplatňují shodný požadavek 10,- Kč/ha/rok s DPH jako výši úhrady bez ohledu na konkrétní místní podmínky. Proto takto uzavírané smlouvy nepředstavují cenu odvislou od působení tržních sil. Z těchto důvodů okresní soud neshledal důvod pro stanovení jiné náhrady než byla žalobkyni přiznána rozhodnutím Krajského úřadu a proto žalobu podle § 250i o.s.ř. zamítl. Podle § 142 odst. 1 o.s.ř. vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání žalobkyně, která žádala změnu rozsudku tak, aby bylo [redacted] uloženo zaplatit jí náhradu ve výši 280,40 Kč ročně, čímž by bylo nahrazeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje z 29.3.2006 a rozhodnutí Městského úřadu v Táboře z 18.1.2006. Uvedla, že opakovaně namítá nesprávný výklad dvou kritérií zakotvených v § 30 odst. 2 zákona o myslivosti ze strany správních orgánů, které jednak za výnos z práva myslivosti pokládaly hospodářský výsledek (tedy výnosy snížené o náklady), jednak u velikosti pozemků náhradu stanovily pouze mechanicky jako násobek výměry pozemků žalobkyně. Okresní soud sice správně posoudil pojem výnosu, dopustil se však jiné nesprávnosti, když za výnos z výkonu práva myslivosti pokládal výnos z nájemného z pronájmu honitby. Žalobkyně namítá, že nedobrovolné přičlenění honebních pozemků k honitbě je jednoznačně nuceným omezením vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Proto není namístě při analogickém použití vycházet z § 663 o.z., ale z právní úpravy vyvlastnění. Analogie s § 663 o.z. byla použita v nepřipustně širokém a chybném rozsahu i proto, že v konečném důsledku soud zaměnil pojem „výnos z práva myslivosti“ za „výnos z nájmu honitby“. Zejména z § 2 písm. h) zákona o myslivosti lze dovodit, že právo myslivosti je souhrnem práv a povinností ke zvěři, nikoliv z nájmu honitby. Tato skutečnost vylučuje, aby mezi uvedenými dvěma termíny bylo kladeno rovnítko. Zákonodárce byl veden dobrými důvody, pro které výši náhrady vázal právě na výnosy z výkonu práva myslivosti, neboť je vždy na držiteli honitby, jaké náklady vynaloží a v případech personálního propojení mezi pronajímatelem a nájemcem je také na držiteli honitby, jakou výši nájemného dohodne. Soud bez dalšího vzal za přiměřenou výši nájemného 5,- Kč/ha/rok, ale současně nezpochybil důkaz, že u honiteb pronajímaných Lesy ČR s.p. na základě výběrových řízení a zobrazujících tudíž skutečnou tržní výši nájemného se

ta pohybuje na zcela jiné úrovni (228,- Kč/ha/rok). Okresní soud se pak dopustil stejného pochybení jako správní orgány, když neakceptoval názor, že výše náhrady by měla růst se zvyšující se výměrou přičleněných honebních pozemků jednoho vlastníka. Takový postup nemá oporu v zákoně o myslivosti.

Účastník řízení [redacted] navrhl potvrzení rozsudku. Uvedl, že musí pokládat za absurdní názor žalobkyně o použití analogie s právní úpravou vyvlastnění. Není rovněž pravdou, že je na držiteli honitby, jaké náklady vynaloží, neboť zákon o myslivosti mu ukládá mnoho povinností. Cena nájemného u honitb pronajímaných Lesy ČR s.p. se vztahuje k honitbám vlastním, nikoliv společenstevním, navíc je kvalita honitb a druhová skladba zvěře zásadně odlišná od předmětné honitby. Žalobkyně tak srovnává nesrovnatelné. K propojenosti honebního společenstva a mysliveckého sdružení uvedl, že z celkového počtu více než 120 členů honebního společenstva je zároveň členy mysliveckého sdružení pouze asi 14 členů, vesměs vlastníci pozemků malé výměry. Proto rozhodování honebního společenstva tito členové nemohou ve smyslu § 22 odst. 3 zákona o myslivosti zásadně ovlivnit. Okresní soud pak správně v daném případě zohlednil, že honitba je pronajatá a že činnost honebního společenstva spočívá pouze v tom, že celý příjem z pronájmu honitby použije na vyplacení náhrad vlastníkům pozemků. Pokud jde o zohlednění velikosti přičleňovaných pozemků žalobkyně, její výměra asi 14 ha je zcela zanedbatelná proti celkové výměře honitby přes 1 000 ha.

Podle § 212 o.s.ř. přezkoumal odvolací soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.

Odvolací soud souhlasí s právním názorem žalobkyně, že rozhodnutí o přičlenění honebních pozemků v jejím vlastnictví k honitbě podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti představuje nucené omezení vlastnického práva, které je dle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod možné jenom ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Zákon o myslivosti vychází z principu, že je ve veřejném zájmu, aby bylo vykonáváno právo myslivosti, za přičleněné pozemky do honitby zákon v § 30 odst. 2 zakotvuje náhradu pro vlastníka těchto pozemků. Odvolacímu soudu je přitom z jeho úřední činnosti známo, že zákon o myslivosti byl napaden ústavní stížností s návrhem na zrušení mnoha jeho ustanovení pro rozpor s ústavním pořádkem ČR (která je vedena pod sp.zn. Pl. ÚS 34/03 a o níž nebylo do vydání tohoto rozsudku rozhodnuto), dále byl podán návrh na zrušení § 21 odst. 2 tohoto zákona Okresním soudem v Břeclavi (Pl. ÚS 74/04, rovněž dosud nebylo rozhodnuto o něm). Konečně samotný odvolací soud podal ve své věci 15 Co 697/2005 (vedené u Okresního soudu v Pelhřimově pod sp.zn. 1 C 106/2005) návrh dle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR na zrušení § 26 odst. 3, 4 zákona o myslivosti. Žádné z těchto podání se však přímo nedotýká ust. § 30 odst. 2 zákona o myslivosti, který je základní a současně rozhodující právní úpravou pro právní posouzení sporné věci. Proto odvolací soud neshledal důvod ani pro postup dle § 109 odst. 1 písm. c) o.s.ř. (podání návrhu u Ústavního soudu na zrušení uvedeného ustanovení a následně přerušení řízení) nebo dle § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř. (přerušení řízení do vydání rozhodnutí Ústavního soudu o uvedených podáních).

Shora vyslovený názor o tom, že přičlenění pozemků žalobkyně do honitby představuje nucené omezení vlastnického práva, dle odvolacího soudu rovněž nemá

bezprostřední vliv na rozhodování o náhradě dle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti. Při jeho výkladu je možné souhlasit s úvahami soudu I. stupně o tom, že jde o obdobnou situaci jako u nájmu pozemků dle § 663 a násl. o.z., že i proto je možné pojem „výnos“ připodobnit pojmu výnos uvedenému v § 673 a 674 o.z. a že z dikce předmětného ustanovení nelze dovozovat, že by v něm uvedená kritéria byla jedinými kritérii pro stanovení výše náhrady. Pokud nebude dále uvedeno něco dalšího, odvolací soud tady může odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 6-7), s nímž se v zásadě ztotožňuje. Je nutno rozhodně odmítnout názor žalobkyně, že pro analogické použití je přílehavější vycházet z právní úpravy vyvlastnění. Vyvlastnění a omezení vlastnického práva jsou obsahově 2 rozdílné právní instituty. Vyvlastnění vede ke zbavení určité osoby vlastnického práva, k čemuž u omezení vlastnického práva (ať už nuceného či dobrovolného) nedochází. Právě proto je danému případu mnohem bližší úprava nájemního vztahu v § 663 a násl. o.z., neboť v něm je také vlastník věci omezen (byť dobrovolně) při výkonu svých vlastnických práv nájemním právem jiné osoby. Ostatně tato argumentace žalobkyně se jeví rozporná a účelová, protože v celém dosavadním průběhu sporu před správními orgány i před soudem I. stupně s použitím analogie právní úpravy vyvlastnění nepřišla, naopak se domáhala analogie s ustanoveními občanského zákoníku o nájmu a nepřímě se toho nadále dovolává při výkladu pojmu „výnos“. S výkladem tohoto pojmu související argumentace žalobkyně pak jde poněkud mimo rámec toho, co ve svém rozhodnutí soud I. stupně vyslovil, a částečně je také vnitřně rozporná. Jestliže dle ní nejenom náklady na výkon práva myslivosti či výše nájemného, ale i výše příjmů (výnosů) závisí na vůli držitele honitby, nelze rozumět právní úvaze, že zákonodárce výši náhrady navázal právě na výnos z výkonu práva myslivosti a nikoliv na výnos z nakládání s honitbou či na hospodářský výsledek (i výnos je tak dle žalobkyně rovněž závislý na vůli držitele honitby). Odvolání ale v první řadě pomíjí, že zákon jednoznačně hovoří o předpokládaném výnosu z výkonu práva myslivosti, který se tak nemusí shodovat se skutečným výnosem v daném místě, proti kterému žalobkyně patrně uvedenou argumentací brojí pro možnost jeho ovlivnění držitelem honitby. Okresní soud pak vůbec nezaměřil a neztotožnil výnos práva z myslivosti s výnosem z nájmu honitby. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí naprosto jasně plyne, že výnos z nájmu honitby pokládal za další, v zákoně přímo neuvedené kritérium pro rozhodnutí o výši náhrady, takže ho pokládá za pojem naprosto odlišný od výnosu z práva myslivosti. Žalobkyně přitom nikterak nebrojí proti správnému (jak bylo shora uvedeno) právnímu názoru soudu I. stupně, že v § 30 odst. 2 zákona o myslivosti uvedená 2 kritéria nejsou jediná, k nimž je možné přihlížet při stanovení výše náhrady. To plyne především z dikce tohoto ustanovení (formulace, že orgán státní správy myslivosti přihlédne) a ze srovnání obdobné situace s rozhodováním soudů v občanskoprávních vztazích. Proto také platí, jak uvádí soud I. stupně, že sice výnosem je třeba rozumět výtěžek nebo-li příjem, je však současně nutno vzít v úvahu i náklady spojené s výkonem práva myslivosti (žalobkyně ani toto v odvolání nezpochybňuje). K tomu, aby byl vůbec určitý výnos z výkonu práva myslivosti dosažen, je totiž přirozeně nezbytné (jako u jiných obdobných lidských činnostech směřujících k dosažení určitého příjmu) vynaložit určité náklady. To je v daném případě zřejmé o to více, že zákon o myslivosti ukládá v souvislosti s výkonem práva myslivosti i některé povinnosti, jak správně uvádí účastník. Výdaje takto vynaložené jsou tudíž jednoznačně spojeny s výkonem práva myslivosti.

Jestliže ovšem přes uvedené úvahy a závěry dospěl okresní soud k názoru, že nelze vycházet i z kritéria předpokládaného výnosu z výkonu práva myslivosti zakotveného v § 30

odst. 2 zákona o myslivosti z důvodu neprovádění faktického výkonu tohoto práva ze strany honebního společenstva, jde o názor nesprávný. Sám připouští a bylo to i výše zmíněno, že zákonná úprava nehovoří o faktickém výnosu z tohoto práva, ale pouze a jedině o předpokládaném výnosu. Předpokládaným výnosem je tak nutno rozumět částku jako příjem, kterou by v daném místě a čase měl možnost získat kterýkoliv subjekt provozující zde obvyklým způsobem výkon práva myslivosti v souladu se zákonem o myslivosti. Proto nemůže být rozhodující, jak fakticky hospodaří honební společenstvo, nebo-li jakého skutečného výnosu dosahuje tento subjekt, potažmo myslivecké sdružení, jež tady výkon práva myslivosti vykonává. Od tohoto předpokládaného výnosu je v souladu se shora rozvedeným právním názorem nutno odečíst náklady nezbytně spojené s výkonem práva myslivosti, a to rovněž předpokládané výdaje, které je nutné vynaložit na získání výnosu.

V dosavadním řízení byly provedeny důkazy, které dávají dostatečný skutkový podklad pro přijetí konečného právního závěru vcházejícího z uvedeného právního posouzení. Je jím znalecký posudek [redacted], který posuzoval a stanovil právě předpokládanou výši příjmů a výdajů v předmětné honitbě. Jeho závěry v tomto směru nebyly nikterak zpochybněny, posudek je podrobný, pečlivý a přesvědčivý. Ani vstupní údaje, které jsou rozhodujícím podkladem pro konečné částky příjmů a výdajů, nebyly účastníky napadány či obsahem spisového materiálu zpochybněny. Proto odvolací soud vychází ze závěrů tohoto posudku, podle kterých předpokládaný příjem z honitby by činil 76.360,- Kč ročně a výdaje vynaložené za stejné období by činily 67.277,- Kč. Rozdíl mezi těmito částkami 9.083,- Kč představuje právě tu hodnotu, od které se musí odvíjet i výše náhrady za přičleněné pozemky pro žalobkyni. Na rozdíl od názoru znalce neshledává odvolací soud žádný zákonný důvod k jakémukoliv dalšímu odečtu. Jestliže k tomu přistupuje z důvodu tvorby rezervního fondu, s ničím takovým zákon o myslivosti nepočítá a nelze takovou okolnost pokládat za kritérium, které by při rozhodování dle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti bylo významné. Otázka sanace různých živelných pohrom, které znalec jako příklad uvádí, jistě nespadá bezprostředně do výkonu práva myslivosti ve smyslu § 2 písm. h) zákona o myslivosti. Vzhledem k tomu vychází zisk nebo-li čistý příjem na 1 ha předmětné honitby 8,60 Kč ročně. Ke změně této částky nemůže vést použití druhého kritéria výslovně uvedeného v zákoně, a sice velikost přičleněných honebních pozemků. Odvolací soud není plně přesvědčen o správnosti právního názoru žalobkyně, že je tím míněn růst výše náhrady se zvyšující se výměrou honebních pozemků jednoho vlastníka. Podrobněji je však nadbytečné tuto právní otázku řešit, protože výměra pozemků žalobkyně (14 ha) představuje ve vztahu k velikosti honitby (1 056 ha) opravdu minimální část, takže u ní nemůže vést ke zvýšení uvedené částky.

Z toho vyplývá, že žalobkyni by měla být poskytována náhrada za přičleněné pozemky v částce 120,50 Kč ročně (14,0185 ha x 8,60 Kč). Vzhledem k tomu jsou nesprávná jak napadený rozsudek soudu I. stupně, tak předešlá rozhodnutí Městského úřadu v Táboře [redacted] a rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje [redacted]. Proto odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 250j o.s.ř. přistoupil ke změně napadeného rozsudku tak, že [redacted] uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu v částce 120,50 Kč ročně, vždy do 31.3. v roce zpětně, s tím, že v tomto rozsahu se nahrazují rozhodnutí Městského úřadu v Táboře ve výroku o povinnosti držitele honitby zaplatit náhradu vlastníkovu přičleněných honebních pozemků a Krajského úřadu Jihočeského

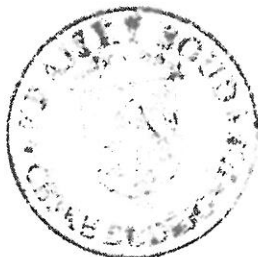
kraje o potvrzení tohoto výroku. Jelikož předmětem tohoto soudního řízení byl požadavek žalobkyně na přiznání náhrady v částce 280,40 Kč ročně, musela být žaloba ve zbylé části o zaplacení náhrady 159,90 Kč ročně zamítnuta.

Podle § 224 odst. 2 o.s.ř. rozhodoval odvolací soud o nákladech řízení před soudy obou stupňů. S ohledem na konečný procesní výsledek každá ze stran uspěla pouze částečně, takže bylo v souladu s § 142 odst. 2 o.s.ř. vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů. O náhradě nákladů vzniklých v řízení před správním orgánem odvolací soud nerozhodoval, protože o nákladech před správními orgány rozhodováno nebylo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku dovolání není přípustné.

V Táboře dne 14.12.2006

Za správnost vyhotovení:
Eva Chomátová *mm*



JUDr. Robert Ožvald v.r.
předseda senátu

